

DE GROOTSTE MCDONALD'S-FANS VAN HET LAND

'Wel maf, maar niet gevaarlijk!'

Opgevouwen Happy Meal-doozjes, alle bijbehorende speeltjes, stropdassen, horloges; alles waar maar het McDonald's-logo op staat, hebben Rob (69) en Bep (66) Goudriaan in huis. Op bezoek bij de grootste Mc-fans van het land. "Als we worden gebeld voor spulletjes is er absoluut geen twijfel. Dan rijden we ernaartoe."

TEKST JARRY POPELIER, FOTO'S CLEMENS RIKKEN

Een beetje maf zijn we wel, maar we zijn niet gevaarlijk,” zeg ik altijd. Bep schetst de situatie gelijk maar even. Welkom in Soest, bij de twee grootste McDonald’s-fans van het land. Al bij de entree in de straat kon er geen misverstand bestaan over de juistheid van het adres. Een grote pop van Ronald McDonald verwelkomt bezoekers vanuit de achtertuin. Bang dat de clown gestolen wordt hoeven de bewoners niet te zijn. “Hij is gemaakt van beton,” vertelt Rob. “Weegt 400 tot 500 kilo, dus het was nogal een klus om ‘m hier te krijgen.” We staan in de ruime kelder, waar Rob en Bep hun indrukwekkende verzameling laten zien. Stropdassen, klokken, shirts, mokken, glazen en nog duizenden andere attributen zijn hier opgeslagen. “We hebben zo’n 20.000 items,” zegt Rob. En zo heeft vrijwel ieder item een eigen verhaal, dat de twee met een aanstekelijk enthousiasme maar wat graag vertellen. Rob pakt een glas met daarop de afbeelding van Shrek. “Komt uit Amerika. Zijn er twaalf miljoen van gemaakt, maar die zijn allemaal uit de handel gehaald omdat de verf niet goed was. Maar toen had een vriend van ons al een

De twee McDonald’s-fanaten verzamelden in achttien jaar 20.000 items.

“We gaan wekelijks naar McDonald’s voor de speeltjes, maar dan eten we niks...”

glas gekocht! Het krantenartikel met dat bericht heb ik ook nog. Dat is leuk, dat je dat soort dingen dan toch hebt.” Alles is met beleid ingericht. Het begint met talloze klokken en horloges, gaat verder met speldjes en eindigt met een kledingkast en een ruimte voor diverse spullen. Rob: “In Zwolle ging de zaak

van vader op zoon. Toen die vader het restaurant opende, werden speciale chocolaatjes uitgedeeld. Zijn we laatst weer naartoe gegaan. Hij had het zelf niet meer, maar wij dus wel. Stond die man wel van te kijken. Dat zijn hartstikke leuke dingen.”

Schone toiletten

Onder aan de kasten staan ontzettend veel mappen. Rob pakt er eentje met daarin opgevouwen Happy Mealdoojsjes. “Hebben we twintig volle mappen van. Allemaal keurig gedocumenteerd.”

Zo laten de twee ook ordners zien met ingeplakte lipjes van de koffiemelkcupjes, telefoonkaarten, suikerzakjes en alle reclames uit de Donald Duck. Het moge duidelijk zijn dat het stel hun hobby serieus neemt. De terloopse opmerking van Rob wekt daarom nogal verbazing: “We komen niet zo vaak bij McDonald’s.” Pardon? “Echt, dat zou een slechte zaak zijn. Heel af en toe als we onderweg zijn, of als er een nieuw restaurant is geopend. Dan vinden we het leuk om daar te kijken en iets te eten.”

Bep: “We gaan vaak naar Leeuwarden en Maastricht. Dan stoppen we wel altijd even bij een McDonald’s, voor een kopje koffie en om even te plassen. Daar zijn de toiletten altijd schoon, dat kan ik

'Natuurlijk krijgen we soms de vraag of we gek zijn, maar dat is een enkeling. De meeste reacties zijn positief'

van de tankstations niet zeggen!" Maar hoe komen ze dan aan al hun spullen? "We gaan wel iedere week naar de McDonald's hier in de buurt, maar dan eten we niks," vertelt Bep. "Er komen per week meestal twee nieuwe speeltjes uit voor bij de Happy Meal, die kun je gewoon los kopen."

Rob: "Rond het overlijden van mijn moeder zijn we twee of drie weken niet geweest. Dan is het dus niet zo dat ze ze voor je bewaren! Toen heb ik een heel boze mail gestuurd. Kregen we een mooie spaarpot van het Ronald McDonald's-huis om het goed te maken.

Dan gaat het weer een tijdje goed, maar dan komt er weer een nieuwe manager en kun je weer helemaal opnieuw beginnen. Het verloop van het personeel is heel groot."

"Dan zeggen ze dat ze iets niet meer hebben," vertelt Bep. "Dan zeg ik: *Kijk dan even achter!* Dat is altijd lastig, daar hebben ze dan geen zin in." Zo merken ze wel vaker een gebrek aan enthousiasme om hun verzameling uit te breiden. Rob: "Bij het afval zag ik een kerstboom liggen met mooie ballen. Ben ik naar binnen gegaan om te vragen of ik 'm mocht meenemen. Maar ik kreeg 'm niet mee. Die dingen moeten dan vernietigd worden. Nou, de volgende keer vraag ik het dus niet meer."

Nachtje doorhalen

Gelukkig zijn er genoeg mensen die wel meedenken met de verzamelaars uit Soest. Rob en Bep laten hun gezicht bewust veel zien op beurzen. "Doen we voor de bekendheid," zegt Rob. "Want we verkopen niets. Het is ook leuk om met andere verzamelaars te praten. Is toch wel een apart slag volk. Je wisselt telefoonnummers uit en vaak leuken we later nog gebeld dat iemand iets moois voor ons heeft liggen. We zijn ook →

lid van Samzam (samen verzamelen, red.), een vereniging waar je items voor elkaar spaart zonder dat daar een vergoeding tegenover staat.”

“Ik vind het ook leuk om te laten zien wat we hebben,” zegt Bep. “Verzamelen is ook gewoon heel leuk. Soms staan ze raar te kijken als ze zien wat wij allemaal hebben, maar dan vraag ik altijd of ze zelf niks sparen. Geld zeggen ze dan, heel flauw. Maar als je dan even doorvraagt, blijkt dat 90 procent wel iets spaart of heeft gespaard.”

Ook een veelgehoorde reactie: McDonald's, niet te vreten! Ik kom er nooit! Bep: “Maar als ze dan even kijken naar de Happy Meal-speeltjes, herkent iedereen wel iets. Natuurlijk krijgen we soms de vraag of we gek zijn, maar dat is een enkeling. De meeste reacties zijn positief.”

Toevallig stappen ze morgen weer in de auto. “Die man had van alles voor ons liggen, maar ik heb geen idee wat,” zegt Rob. “Ik ben heel benieuwd!” Ze hebben een vast protocol als ze ergens spullen mogen halen. Rob: “Dan rijden we ernaartoe, daar is absoluut geen twijfel over.”

Het zorgt er alleen wel voor dat ze bepaalde zaken twee keer in huis hebben. “We kunnen ook geen nee zeggen,” zegt Rob. “Ik zeg wel altijd eerlijk dat ik de goeie spullen eruit haal. Maar we hebben heel veel spullen dubbel. Op zolder staan dertig tot veertig bananendozen met dubbele items.”

Bep verhaalt enthousiast over de momenten dat ze thuis komen met een tas vol nieuwe spullen. “Het is dan

lastig om te zeggen: we gaan naar bed. De nieuwsgierigheid is dan toch te groot. Halen we gewoon een nachtje door.”

Staatsloterij

Achttien jaar zijn ze nu bezig met verzamelen. Het is allemaal de schuld van zoon Tim, nu 28. “Hij vond de doosjes van de Happy Meal leuk,” vertelt zijn

moeder. “Die had hij opgestapeld in zijn kamer. De speeltjes kwamen er ook bij en dat moest op een gegeven moment compleet worden gemaakt. Op Koninkinnedag kon je vaak van alles kopen. Zo begonnen we het leuk te vinden om daarmee bezig te zijn.”

We verlaten de kelder en pakken twee trappen naar de volgende McDonald's-

Hamburgerboefjes: je kunt er niet genoeg van hebben.

kamer. Hier staan alle Happy Meal-speeltjes uitgesteld. Rob: “Die collectie is nagenoeg compleet. We missen alleen twee ufo's. En een doosje van de allereerste Happy Meal.”

“Zo'n doosje gaat kapot, dus die krijgen we waarschijnlijk nooit,” denkt Bep. Rob: “Je weet het niet. Dat hebben we al vaker gedacht en dan kwamen we er toch nog aan. Misschien duikt het ooit wel op.”

Verder in de kamer: een oude paspop met een klassieke medewerkersblouse, een originele kassa uit de jaren 80 en een maquette van de eerste McDrive in Nederland, in Huis ter Heide. Bep: “Die heeft jarenlang in het restaurant gestaan. Ja, dat zijn bijzondere items. PASTE ook niet in de auto, daar was een aanhanger voor nodig.” De aanhanger komt wel vaker van pas. De Ronald uit de huiskamer gaat soms ook mee naar een beurs. “Dan hebben we

‘De Happy Meal-collectie is nagenoeg compleet. We missen alleen twee ufo's’

veel bekijks op de weg,” lacht Bep. Het is niet zo dat hun hele huis is ingericht als permanente ode aan de hamburgergigant. Het blijft bij de kelder, één kamer, de bananendozen op zolder en een enkel attribuut in de huiskamer. En vooruit, de Ronald uit de tuin. “Dat is een bewuste keuze,” zegt Bep. “Je wilt ook ergens rust hebben.”

Rob en Bep zijn dus uit de kast gekomen met deze ongevaarlijke afwijking.

Rob: "Het is ook fijn om de spullen zoveel mogelijk bij elkaar te houden." Maar aangezien de collectie nog iedere dag uitdijt, kan er straks weleens ruimtegebrek optreden. "We zijn nu al in de gang bezig, als het daar vol is, moeten we gaan schuiven," zegt Bep. Rob voorziet geen problemen. "Moet alles gewoon wat korter op elkaar." Bep: "We grappen soms dat als we de Staatsloterij winnen, we het huis van de burens erbij kopen."

Low-budgetsparenders

Ze moeten een vermogen hebben gestoken in hun liefhebberij. Maar dat ontkent Bep. "We zijn low-budgetsparenders. Juist dat uitzoeken is het allerleukste." "Ik wil best wat kopen, maar ik ga geen kapitaal neerleggen," zegt Rob. "Het moet wel leuk blijven." En komt het voor dat de een verder wil gaan dan de ander? Dat een potentiële aanwinst tweespalt oplevert in huize Goudriaan? Bep: "Daar hebben we nooit ruzie over. We komen er altijd wel uit. Als de een het niet wil, dan doen we het niet. Je kunt alleen zo'n hobby hebben als je het met z'n tweeën doet, anders werkt het niet." Rob komt met een praktijkvoorbeeld. "Een man had een boek over het vijftigja-

rig bestaan van McDonald's. Hij vroeg 25 euro, maar dat vond ik het niet waard. Dat is dan heel jammer, maar dan gaat het niet door. Een paar jaar later belde hij weer. Ik kon het gratis op komen halen. In het begin denk je steeds: dat hoort er echt bij, moeten we hebben. Maar nu weten we: is iets op de markt, dan komt het wel weer voorbij." Verder is er maar één regel waar een item aan moet voldoen om in de verzameling te worden opgenomen. Rob: "Alles waar McDonald's op staat past erbij."

Er is nog genoeg te sparen, uit te zoeken, te documenteren en op te ruimen. Rob en Bep zijn voorlopig nog wel even zoet met hun hobby. Bep: "Als we er geen zin meer in hebben, gaan we gewoon iets anders doen. Maar we hebben er nog veel plezier in." We hebben de jas al aan als Rob nog snel even een pronkstuk showt. "Dit is een ouderwetse prikklok uit de jaren 80. Is gewoon uniek om te hebben." Is hij daar het meest trots op? "Nee. Ik heb niet één favoriet iets. Het is het hele geheel." ■

IEDERE DAG WEL EVEN MEE BEZIG'

Rob en Bep zijn allebei gepensioneerd. Dat is maar goed ook, want het bijhouden van de verzameling kost de nodige tijd. "Ik ben er iedere dag wel even mee bezig," zegt Rob. "Vooral het documenteren is veel werk." Rob heeft zijn computerbedrijf verkocht op zijn 65ste, maar begon gelijk iets nieuws. "Ik bedruk

kleding en maak relatiegeschenken. Is veel leuker. Ik onderhoud ook nog een paar websites." Bep werkte ook mee in het bedrijf van Rob, waar ze voornamelijk administratieve taken had. "Nu kom ik vaak in het verzorgingstehuis bij mijn moeder. Daar doe ik allerlei klusjes en ben ik een soort kletstante."

Overigens verzamelen de twee niet alleen alles met een link naar McDonald's. Rob: "We willen ook alles hebben wat te maken heeft met Soest. Ansichtkaarten, suikerzakjes, boeken; noem maar op."

De McDonald's-verzameling is ook te bekijken op hun website: www.mcfans.nl